

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 36/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Baltazárom Mucskom, Vajnorská 55, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7 T 81/2014 z 12. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 T 81/2014 z 12. decembra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

2. V petite podanej sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že „Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a prejednanie veci bez zbytočných prieťahov vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 7T/81/2014 zo dňa 12.12.2016 porušené bolo.“. Sťažovateľka ďalej navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 33 000 eur, ako aj úhradu trov konania.

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

4. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie... b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva a slobody. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

6. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručila napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 T 81/2014 z 12. decembra 2016.

Predloženie rozhodnutí všeobecných súdov, proti ktorým sťažnosť smeruje, je pritom podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom.

7. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom

ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

8. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva na „*prejednanie veci bez zbytočných prietáhov*“ ústavný súd rovnako odmietol sťažnosť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože sťažovateľka kvalifikovane zastúpená advokátom v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), nenapáda samotný postup okresného súdu, ale len jeho rozsudok, a teda sťažnosť neobsahuje náležitosti v zmysle § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde.

9. Napokon ústavnému súdu neušla ani vada splnomocnenia z 11. decembra 2017 udeleného právneho zástupcovi sťažovateľky na zastupovanie pred ústavným súdom, v ktorom nie je uvedené, akého konania pred všeobecným súdom sa splnomocnenie týka, čo zakladá ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Nad rámec ústavný súd uvádza, že aj v prípade, ak by sťažnosť nebola odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, musela by byť odmietnutá ako podaná oneskorene.

V danom prípade bola sťažnosť podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keď napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. marca 2017 a sťažnosť bola sťažovateľkou ústavnému súdu podaná 12. decembra 2017.

Ak sťažovateľka odvodzuje začiatok plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu odo dňa doručenia upovedomenia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej

len „minister spravodlivosti“) o odložení jej podnetu na podanie dovolania a nepodaní dovolania (13. október 2017), takýto postup nemožno akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého podnet na podanie mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je v danom prípade podnet na podanie dovolania podľa zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), nemožno považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý by bol predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy. Ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu všeobecného súdu, ústavný súd z hľadiska plynutia lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neprihliada na dátum podania podnetu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku smerujúceho proti konkrétnemu rozhodnutiu všeobecného súdu, ani na dátum doručenia oznámenia orgánu verejnej moci o tom, akým spôsobom bol tento podnet vybavený (m. m. I. ÚS 49/02, IV. ÚS 200/05, I. ÚS 466/2011, III. ÚS 556/2012 a iné).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (takým je nepochybne aj dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku), nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky (obdobne I. ÚS 221/2016, I. ÚS 268/2016, I. ÚS 373/2016).

12. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2018